

Szerző

Cím *A telefon-nyomor.*

Forrás:

Pesti tükör.

Bp.

(Hely)

1913

(Idő)

11/19.

(Köt. v. füz.)

Oldalsz.

Tárgy

385.42

Hely

Idő

"1913"

Személy

A telefon-nyomor

Belgiumban sztrájkol a munka nálunk sztrájkol a telefondrót Brüsszelben krumpli-inség van, Budapestén távbeszélő-nyomor dühöng, ami mégis csak előkelőbb istencsapása. Meg egy kicsit általánosabb is. Mert a boldog belgál megvannak burgonya nélkül is, boldogtalan pesti magyar ellenben úgy érzi magát telefon nélkül, mintha hal a homokban. A fővárosi ember szenvedelmes távbeszélő, ami egyrészt keleties kényelemszeretettel, másrészt azzal a tömérdek akadályal lehet megmagyarázni, amivel a telefonálás rendes körülmények között is jár. Az akadály minden sportot izgalmassá tesz s a távbeszélő Budapestén az április 13-ik fehér vasárnap óta, szinte áthidalhatatlan szakadékokat lát mag előtt. Az elkeseredés megdöbbenés a telefonközpont valóságga herkulesi munkát végez a garmadával érkező panaszok — számbavételével. Az elromlott *hatezer állom*

más előfizetőjének legalább a fele írásban is jónak látja bejelenteni a baját s annyi balszerencse közt s oly sok téves kapcsolás után kapva kap az alkalmon, hogy a Budapestet végigseprő vis major nyomában duló viharként öntse ki a papiroson szívét, lelkét, vagy legalább is az — epéjét.

Csupa keserűség, csupa ironia ez a sok panaszos levél. Van, aki mélabusan zokogja, hogy se tőle, se hozzá nem lehet beszélni; a másik fogcsikorgatva fenyegetőzik, hogy minden üzleti kárát a telefon terhére írja. A harmadik lehajtott fejjel, fásult megadással kérdi, mivel szerezhetne érdemet, hogy süket állomását mielőbb meggyógyítsák; a negyedik a sorok közt is kacagó gunnyal említi, hogy készüléke a hóvihár után még jó volt s valószínűen a — javítási munkálatok következtében romlott el. És így tovább. Panasz, csupa panasz s a miről szó van, mindig a telefon az. Szerencséje a telefon-biztosának, hogy már előbb belekopaszodott a hivatalos gondjaiba, mert különben vasárnap óta föltétlenül megöszült volna.

Aki pedig objektív kritikával nézi ezt a siralmas állapotot, lehetetlen, hogy eszébe ne jusson a farkast kiabáló pásztorgyerek meséje. A tele-

fonnak annyira elromlott már a hire, hogy amikor egyszer igazán a drótja romlott el, nem akarja elhinni neki a türelmetlen közönség. Pedig most valóban vis major esete forog fönn. Elhiheti minden kávéházi fülkében toporzékló vendég, hogy a vasárnapi vihar katasztrófa volt a telefon számára. Annak a sokat emlegetett hatezer rossz állomásnak még kedden is jócskán volt föle s még mindig majdnem ötezer előfizetőnek néma a telefonja. Szó sincs róla, hogy tiz-tizennégy nap alatt rendbe jöjjön a dolog, hiszen jóval több, mint kétszáz tetőtartó dől ki s egy ilyen tetőtartó rendbehozatala a leglázásabb munka mellett is *másfél napot vesz igénybe*. Ily körülmények közt legalább husz helyen kell egyszerre dolgozni, ha azt akarja a vezetőség, hogy két hét alatt elkészüljön az óriási munka. A költséget nem kímélik, de nagyon sok függ az időjárástól. Új állomás berendezése, meglevők áthelyezése természetesen mind hiru ábránd addig, amíg a javítás munkájával el nem készülnek.

A nagy bajban egy vigasztaló momentum van. Nincs protekció, nincs elsőbbség; a megállapított program szerint halad a munka.

Hiába dörög a bankdirektor, egy fél napi előnyt sem tud kipróbálni; hasztalan csicsereg a primadonna, itt nincs helye a *wo men first* jelzőszavának. A telefon érzi a helyzet komoly és súlyos voltát s minden erejével azon van, hogy a közelkeseredést csillapítsa. Megbomlott drótidegzetének gyökeres kurára van szüksége, de él benne a beteg ember szívós reménye, hogy mire kiderül az igazi tavasz, minden bajából kigyógyul s üdén, frissen öleli keblére a türelmetlenül *harragvó távbeszélő Budapestet*.